

*A friend of a friend of a friend of
a friend a friend of a friend
Een vriend van een vriend van een vriend
van een vriend een vriend van een vriend*

Dieuwertje Hehewerth
& Valerie Tee Lee

(In response to the work of
Stephan Blumenschein)

1.2: The audience that attends the exhibition:

How to describe an exhibition opening? Do I start by describing the floor plan—the path(s) that my feet took round and around until I felt confident that I had / seen / or / experienced / the work? Or do I tell you how many beers I drank? Or list for you who I bumped into? Do I try recall the topics brought up in conversations? Or do I first outline what the artist, Stephan Blumenschein, said about the work—the way he introduced the work to me and a few others—before the exhibition opened? Do I introduce it to you from a position of privilege ~an insider's view~ or perhaps from P/////AKT's perspective? Do I tell you what Nienke told me after Stephan's timed sliding doors finally allowed her back into the bar after waiting for 4minutes outside? Or do I skip the exhibition altogether and tell you about the connections and series of events that landed me this job? Should we dig into the reasons why you're reading my writing and not someone else's? Should we jump straight into it?

Or should we entertain the more pedestrian line of thought? I could, for example, start by telling you how I entered and re-entered the room in the back of P/////AKT's exhibition space—the one Stephan called "INSIDES"—three times? I could tell you how it took me three visits to listen to the entire record *Hmm...I, or 2 or so meters. Inside.* that was playing there. I could describe how the mismatched chairs—the ones Stephan had borrowed from friends and family—were evenly placed in the room (1.5 meters apart? Aesthetic and curatorial decisions through the lens of Covid-19?), and could tell you

that the green chair that I ended up sitting on looked both uncomfortable and comfortable at the same time, and that this made me hesitate about committing to it as my chosen listening spot. I could tell you that the actual discomfort of the chair ended up being its central position in the room more than the lumpy, velvety fabric.

Or maybe you want to know about the record itself? I could tell you how it had to be restarted manually; how this action had to be made by one member of the room, and that this action appeared to be both spontaneous and voluntary. I could tell you how in the 5second moment ~the one in which the room silently decided who would volunteer~ I realised that I definitely would not, as I have probably only flipped a record three times in my life and I was not about to make my fourth attempt on a record that the context had momentarily designated as an art object. I could tell you how, while someone else flipped the record, my mind wondered about if records, for my generation, are objects of taste more than of nostalgia? As in, how contemporary records are printed as a qualitative choice, and how the phrase “it sounds better on vinyl” is an aesthetic judgment, rather than an observation about the development of technology. How for us, vinyl came *after* the CD, but before Spotify. I think about the one record I own, despite not owning a record player, the one that ~as a visual artist peripherally involved in a punk / grunge music scene a decade ago (a small point Stephan and I may have in common)~ I designed the cover of. And that it is likely that this specific record is never going to be played (should I buy a record player for it? Has it warped in the summer heat waves without me noticing?). I could go down these rabbit holes.

But perhaps it's time to make a statement. To tighten my word count, to delete the question marks, the could-be's and perhapses. Perhaps [I]t's time to say that for me, these rabbit holes are the material of conversations and that ~~for me~~, exhibition openings are defined ~framed~ by them. For example, my experience of Stephan's exhibition / opening was framed by discovering, a few days prior, that the philosopher Ludwig Wittgenstein had designed the modern door handle (a development from the older /door knob/ [a real game-changer for cats *if you're looking for an image for that statement, check youtube]) and that, as I walked into Stephan's exhibition, I realised that the door handles on the doors that Stephan had installed — as a nod towards the doors that are usually absent from exhibition spaces — were Wittgensteinian door handles (or at least derivatives of) and that my first thought was, “Oh that's so funny, they're both from Austria.” (My second thought being, “Of course simply adding doors is inevitably more than simply adding doors.”) I voiced this observation to a friend, after congratulating him on becoming a father, and for the next quarter of a minute, the two of us tried our very best to summarise Wittgenstein as succinctly as possible to his friend, who had missed the reference. I think my description of Wittgenstein was, “That language philosopher,” and then we tried to figure out in which period he was active. My guess was slightly off the mark, and after leaving the exhibition I downloaded an audiobook of a brief introduction to his work and walked round and around Vondelpark listening to a disembodied voice describe Wittgenstein's argument about pain to me, thinking, “He's obviously never been in a position where his

experience is doubted or actively denied by society.” It annoyed me, and I decided not to read *Tractatus Logico-Philosophicus*, despite being vaguely frightened of the danger of making judgements solely from a mediated source. This was what, for me, framed Stephan’s exhibition.

But you too are informing yourself about something through a mediated source. If you did not visit the exhibition / opening, you are trying to gain some kind of insight into what happened, what it was, by reading this text. Perhaps you are kind of hoping that Wittgenstein was somewhat right, that it *is* in the power of language to draw an accurate / parallel / picture of the world, and that it is up to the skill of the speaker / writer to do so. And perhaps you’re hoping that I am such a skilled wielder of language. If you *did* attend the opening, perhaps you have instead put your hopes on me as an insightful spectator: that I have seen something that you have not, and that I will share it with you. In either case, you are hoping that I am generous, articulate and observant.

But we will soon discover that it is *you* who is observant. It will be you who notices that I have only described two works out of the four-ish works at the exhibition, and that this word count is already coming along (maybe you have already flipped forward a few pages to see how long this still goes for), and that there are at least two other works that still need to be noted: the sliding doors (that I have briefly mentioned but not yet described) and a boat ride (and this is the first time you’re reading about it). That there had also been the bar (as per usual), P/////AKT’s archive (not always open), and the hand

sanitiser (because of Covid-19) ~and that *now* stock has been made of the exhibition~

:

But I’m not here to list, I’m here to draw a picture or make an observation. If the exhibition opening was characterised by conversation, and framed by serendipitous references (is there a word between serendipitous and accidental? that’s the word I want), then it’s tempting to describe the works themselves (and the bar and the sanitiser) as notes that turned the space into a composition — these elements denoting rhythms and tunes that play into an experience — and that each visitor might be a musician reading and interpreting the score. Is it therefore possible for the exhibition to be experienced as P/////AKT’s own text described? With Stephan “Blumenschein ask[ing] visitors to read through movement just as one listens to a song with a tune and a rhythm”?

can this exhibition really be thought of as a score —
able to be reinterpreted by other bodies, in another form, in
another space?

1.3: The audience that experiences the exhibition through documentation:

Waiting for the moment of (not)captured. Exchanging fragmented feelings of fears for smiles and making an in debt gaze ‘here and now’. Hullabaloo hullabaloo sounds like a ghost-presence of gathering and dispersing. Communitarity

and community, exclusivity and strangeness all come with the automatically generated rail system-sliding door which closes and opens by the clock's second hand and the doorknob's kinetic seconds of pull and push. Ticktockticktock comes through heartbeats of acquaintances, transmitted by each moment of open and close. Entrance with in debt gaze appears and disappears with questioning of invited people and (un)seen moments.

Maybe maybe maybe through the vessel of blood, intergenerational silence of untold stories from my and your ascendants collides under the doors emotionally and practically. Then can we connect the broken silence of here and now~there and past together? Can we invite solitary souls as well? Can we give invitations when the sliding doors open one more time, one movement of the second hand later? Then perhaps the unfolding space of art becomes visible because we are not only sharing geographically and physically the same thresholds of mouth and ears but also sharing (un)invitation letters for solitary souls.

Solitary souls travel through the corridors and thresholds and rooms for the ears. Finally arrive at the private rooms for ears. What chains hold us here and now and what gaps bring back to there and the past. The letter chains through a friend of a friend of a friend of a friend of a friend. In short, it can be called *Freundesfreund*. For better pronunciation, stretching the tongue ~ffffff.

But even though it doesn't work well, don't worry a friend of a friend of a friend of a friend of a friend will guide you through heart and after mouth and eyes and canals and arches and flats and kitchens and drawers and room for the ears, every pathway has entrances with a door and a bell, maybe a host and maybe you can ring the bell with an (un)invitation for lonely souls. Then someone whom it may concern will narrate to you right before 'here and now' were behind the doors.

2.0: This text?

The first section of the text is numbered 1.2 because it is written from a spectator's position and assumes the first viewer ~1.1~ to be the artist. I didn't want to number the artist 1.0 because somehow that makes me think of the artist as 1 overall, and I just want to think of the artist as part of 1—part of the (first) audience. So in this text, 1.2 is the audience that attends the exhibition and 1.3 is audience who experiences the exhibition through documentation (I kind of feel like we're back to a clumsy reference to Wittgenstein) starting my own number system here because there's no unanimous system for this thought. Some art theorists call the audience at the exhibition the 'first' audience, those reading the documentation the 'second'. But others quote Marcel Duchamp who says the artist is always the first viewer of the work, making the exhibition audience the second, and therefore the audience reading the documentation the third?

A FRIEND OF A FRIEND OF A FRIEND OF A FRIEND A FRIEND OF A FRIEND

Or maybe there is a difference between a singular
(first) viewer
and the anonymous
collective body of an
audience hijacking an opening
with a performance perhaps
it doesn't matter so much
in the frame of exhibition-culture in contemporary art.
It can be friendly interpreted as a gesture of radical
celebration. It can be generously interpreted as a gesture of
connecting parallel works holding through performative
presence. It can be simply interpreted as the hospitality of the
artist, moderator and audiences. It is somehow settled as
a new way of
celebration.

-----Oorspronkelijk bericht-----

Van: info@pakt.nu <info@pakt.nu>

Verzonden: vrijdag 11 september 2020 11:06

Aan: undisclosed-recipients:

Onderwerp: Corona alert

Dear,

According to our information you have been present during our opening weekend at P/////AKT on either Saturday 5 or Sunday 6 September 2020.

Unfortunately it has come to our attention that we had a visitor who has been tested positive since and who was there on both days: on Saturday from 7-22 hrs and on Sunday from 4-5.30 pm. On Sunday this person also joined in the boat tour at 4 pm.

The people who were in direct contact have already been notified individually. As far as we know this person hasn't been in contact with anyone else for more than 10 minutes or within a 1.5 meter distance and the infection itself seems to be unrelated to P/////AKT. We do feel that we should inform you about the following:

- In the Netherlands the situation qualifies as a 'category 3', which applies to situations where social distancing was in place, meaning people haven't been in each other's presence within a 1,5 meter distance for more than 15 minutes inside a closed/unventilated space
(<https://ici.rivm.nl/COVID-19-bco>)

- The general advice is to especially take heed of social distancing and hygiene, and to immediately get tested in case of symptoms such as a cough, fever, sore throat, runny nose etc. Unfortunately the capacity for testing within The Netherlands is limited at this moment, and only people who have symptoms can be tested - officially.

- If any of these symptoms occur, please get tested immediately and inform everybody you have been in touch with recently. We would appreciate it if you'd let us know the result. It will help us to deal with this ongoing situation, and to act accordingly – anything you wish to say to us on the matter will be treated confidentially.

Thanks to your presence we had a fantastic opening weekend. It has also made us very much aware that we need to stay alert and take good care of each other. Please forward this notification to people who were in your company and whose contact details we might not have registered. And don't hesitate to contact us if you have any questions or thoughts to share.

All our best, P/////AKT

please enjoy the second
part of our performance:
Long Life Infusion.

1.2: Het publiek dat de tentoonstelling bezoekt:

Hoe beschrijf je een tentoonstellingsopening? Begin ik met het beschrijven van de plattegrond—de route(s) die mijn voeten rond en rond aflegden tot ik ervan overtuigd was dat ik het werk / gezien / of / ervaren / had? Of zal ik je vertellen hoeveel biertjes ik dronk? Of opsommen tegen wie ik allemaal aanliep? Probeer ik de verschillende gespreksonderwerpen terug te halen? Of zet ik eerst uiteen wat de kunstenaar, Stephan Blumenschein, over het werk zei—de manier waarop hij het werk aan mij en een aantal anderen introduceerde—voordat de tentoonstelling opende? Introduceer ik het vanuit een bevoorrechte positie ~het perspectief van de ingewijde~ of juist het perspectief van P/////AKT? Vertel ik je wat Nienke me vertelde nadat Stephans getimede schuifdeuren haar na 4minuten buiten gewacht te hebben eindelijk weer de bar inlieten? Of sla ik de tentoonstelling gewoon over en vertel ik over de connecties en reeks van gebeurtenissen die me deze klus opleverden? Moeten we ingaan op de redenen waarom jij mijn woorden leest en niet die van een ander? Zullen we dan maar van start gaan?

Of houden we vast aan de meer gebaande paden? Ik zou, bijvoorbeeld, kunnen beginnen met je te vertellen hoe ik de ruimte achterin binnenging—de ruimte die Stephan “INSIDES” noemde—en opnieuw binnenging, tot drie keer toe? Ik kan je vertellen dat het me drie keer kostte om de hele plaat *Hmm...1, or 2 or so meters. Inside.* die daar opstond te beluisteren. Ik kan de niet bij elkaar passende

stoelen beschrijven—de stoelen die Stephan van vrienden en familie had geleend—die gelijkmatig over de ruimte verdeeld waren (op anderhalve meter afstand? Esthetische en inhoudelijke afwegingen door de lens van Covid-19?) en kan je zeggen dat de groene stoel waarop ik terechtkwam er zowel ongemakkelijk als gemakkelijk uitzag waardoor ik aarzelde om hem aan te nemen als mijn luisterplek van voorkeur. Ik kan je zeggen dat het uiteindelijke ongemak van de stoel hem uiteindelijk zat in de centrale positie ervan in de ruimte, meer dan in de hobbelige velours bekleding.

Of misschien wil je iets over de plaat zelf weten? Ik kan je vertellen dat die handmatig opgezet moest worden; hoe dat een handeling was die door een van de in de ruimte aanwezigen verricht moest worden, en dat deze handeling zowel spontaan als vrijwillig leek plaats te vinden. Ik kan je vertellen hoe ik me in een tijdsbestek van 5seconden ~waarbinnen de ruimte stilzwijgend besloot wie de vrijwilliger was~ realiseerde dat ik dat in ieder geval niet was omdat ik misschien drie keer in mijn leven een plaat heb omgedraaid en ik echt niet van plan was mijn vierde poging te wagen aan een plaat die momenteel door de context tot kunstwerk was bestempeld. Ik kan je vertellen hoe ik me, terwijl iemand anders de plaat omdraaide, in gedachten afvroeg of platen voor mijn generatie meer een kwestie van smaak zijn dan van nostalgie. Als in, dat hedendaagse platen geproduceerd worden als een kwalitatieve keuze en dat de uitspraak “het klinkt beter op vinyl” eerder een esthetisch oordeel is dan een observatie omtrent de ontwikkeling van technologie. Hoe voor ons vinyl *na* de CD kwam, maar voor Spotify. Ik denk aan de enige plaat die ik in mijn bezit heb, ondanks

het gebrek aan een platenspeler, de plaat waarvan ik ~als beeldend kunstenaar die zich tien jaar geleden marginaal in een punk/grunge muziek scene heeft bewogen (een kleine overeenkomst die Stephan en ik wellicht delen)~ de hoes heb ontworpen. En dat het waarschijnlijk is dat deze plaat nooit gedraaid gaat worden (moet ik er een speler voor aanschaffen? Is hij vervormd geraakt door zomerse hittegolven zonder dat ik het in de gaten had?). Ik zou hier op voort kunnen borduren.

Maar misschien is het tijd om een statement te maken. Het aantal woorden in te perken, de vraagtekens en de zou-kunnens en de misschienen te wissen. Misschien [I]s het tijd om te zeggen dat deze konijnenholen, wat mij betreft, het gespreksmateriaal vormen en dat een tentoonstellingsopening daar, wat mij betreft, door wordt gedefinieerd ~ingekaderd~. Bijvoorbeeld: mijn ervaring van Stephans tentoonstelling / opening werd ingekaderd doordat ik een paar dagen eerder had ontdekt dat filosoof Ludwig Wittgenstein de moderne deurklink heeft ontworpen (een verdere ontwikkeling van de oudere /deurknop/ [een serieuze doorbraak voor katten *zie you-tube als je dat gestaafd wilt zien]) en dat ik me, toen ik Stephans tentoonstelling binnenliep, realiseerde dat de deurklinken van de door Stephan geïnstalleerde deuren—een kleine verwijzing naar de deuren die normaliter afwezig zijn in tentoonstellingsruimten—van het Wittgensteiniaanse type waren (of in ieder geval daarvan afgeleid) en mijn eerste gedachte was: “Oh dat is grappig, het zijn allebei Oostenrijkers.” (Mijn tweede gedachte: “Natuurlijk is het simpelweg toevoegen van deuren onvermijdelijk meer dan het

simpelweg toevoegen van deuren.”) Ik uitte deze observatie richting een vriend, na hem met zijn recente vaderschap gefeliciteerd te hebben, en voor de daaropvolgende kwart minuut probeerden we getweën Wittgenstein zo beknopt mogelijk uiteen te zetten voor *zijn* vriend, die de referentie niet had meegekregen. Volgens mij omschreef ik Wittgenstein als “die taalfilosoof” en toen probeerden we te bedenken in welke tijd hij ook alweer actief was. Omdat ik er toch een beetje naast zat downloadde ik na het verlaten van de tentoonstelling een audioboek van een korte introductie in zijn werk en liep ik rondjes door het Vondelpark, al luisterend naar een ontlichaamd stemgeluid dat Wittgensteins betoog over pijn voor mij uiteenzette, en ik dacht: “Hij heeft blijkbaar nooit in een positie verkeerd waarin zijn ervaringen in twijfel werden getrokken of actief ontkend werden door de samenleving.” Het irriteerde me en dus besloot ik om de *Tractatus Logico-Philosophicus* nooit te lezen, ondanks een vage angst voor het risico te oordelen op basis van een indirecte bron. Dit was wat Stephans tentoonstelling, wat mij betreft, inkaderde.

Maar ook jij laat je over iets informeren door een indirecte bron. Als je de tentoonstelling / opening niet bezocht hebt, probeer je door deze tekst te lezen toch iets van inzicht te krijgen in wat er heeft plaatsgevonden, in wat het was. Misschien hoop je er zelfs een beetje op dat Wittgenstein ergens gelijk had, dat taal *toch* de potentie heeft om een accuraat / parallel / beeld van de wereld te schetsen en dat het aan de spreker/schrijver is om dat te doen. En misschien hoop je nu dat ik zo'n begaafde taalkunstenaar ben. Mocht je *wel*

bij de opening aanwezig zijn geweest heb je in plaats daarvan misschien je hoop op mij gevestigd als zijnde een opmerkelijke toeschouwer; dat ik wellicht dingen heb gezien die jij niet hebt gezien, en dat ik die dingen nu met jou deel. Hoe dan ook hoop je er op dat ik genereus, welbespraakt en opmerkzaam ben.

Maar we zullen er spoedig achter komen dat *jij* hier de toeschouwer bent. Jij bent degene die zal opmerken dat ik maar twee van de ongeveer vier werken in de tentoonstelling heb beschreven, en dat het aantal gebruikte woorden al behoorlijk is opgelopen (misschien heb je al even verder gebladerd om te kijken hoe lang dit nog doorgaat) en dat er nog minstens twee andere werken aan de orde moeten komen: de schuifdeuren (die ik kort heb genoemd, maar nog niet heb beschreven) en een boottocht (waar je nu voor het eerst over leest). Dat de bar er was (zoals gebruikelijk), het archief van P/////AKT (niet altijd open) en de desinfecterende handgel (vanwege Covid-19) ~en dat de inventaris van de tentoonstelling nu is opgemaakt~

:

Maar ik ben hier niet voor een opsomming. Ik ben hier om een beeld te schetsen of een observatie te maken. Als de tentoonstellingsopening gekenmerkt werd door conversatie, en werd ingekaderd door toevallige verwijzingen (bestaat er een woord tussen toeval en serendipiteit in? dat is het woord dat ik zoek), dan is de verleiding groot om de werken zelf (alsmede de bar en de handgel) te omschrijven als noten die van de ruimte een compositie maakten — de

elementen die in samenspel van ritme en melodie een ervaring opleveren — en dat elke bezoeker misschien een musicus was die de partituur las en interpreteerde.

Is het dus mogelijk dat de tentoonstelling ervaren wordt zoals de eigen tekst van P/////AKT beschrijft? Met Stephan “Blumenschein ask[ing] visitors to read through movement just as one listens to a song with a tune and a rhythm”?

kan deze tentoonstelling daadwerkelijk gezien worden als een partituur te herinterpreteren door andere lichamen, in een andere vorm, in een andere ruimte?

1.3: Het publiek dat de tentoonstelling ervaart via documentatie:

Wachten op het (niet) te vangen moment. Uitwisseling van gefragmenteerde gevoelens van vrees voor glimlachjes en een schuldbewust staren ‘hier en nu’. Poeha poeha klinkt als een spookverschijning van samenkomst en verspreiding. Gemeenschappelijkheid en gemeenschap, exclusiviteit en vreemdheid gaan samen met de geautomatiseerde werking van de schuifdeuren die open en dicht gaan op de grote wijzer van de klok en de deurklink telt af in kinetische seconden van duwen en trekken. Tiktaktiktak via de hartslag van bekenden, overgedragen met iedere open en dicht. Binnenkomst met schuldbewuste blik verschijnt en verdwijnt met de vraag naar uitnodiging en (on)geziene momenten.

Misschien misschien misschien door het vat met bloed, intergenerationele stilte van onvertelde verhalen van mijn en jouw ascendanten komt onder de deuren emotioneel en praktisch in aanvaring. Kunnen we de doorbroken stilte van het hier en nu~~daar en voorbij samenbrengen? Kunnen we de solitaire zielen ook vragen? Kunnen we uitnodigingen geven als de schuifdeuren nog eenmaal open gaan, een beweging van de grote wijzer later? Misschien dat de zich uitvouwende ruimte van kunst dan zichtbaar wordt omdat we niet alleen geografisch en fysiek dezelfde drempels van mond en oren delen maar ook (niet)uitnodigingsbrieven voor solitaire zielen.

Solitaire zielen reizen door de gangen en drempels en ruimte voor de oren. Komen uiteindelijk aan bij privéruimte voor oren. Welke ketenen binden ons hier en nu en welke gaten brengen ons terug naar daar en het voorbije. De brief is een ketting via een vriend van een vriend van een vriend van een vriend van een vriend van een vriend. Freundesfreund in het kort. Voor een betere uitspraak de tong ombuigen ~ffffff.

Maar zelfs als het niet goed werkt, geen zorgen een vriend van een vriend van een vriend van een vriend van een vriend gidst je door hart en daarna mond en ogen en kanalen en bogen en flats en keukens en lades en ruimte voor de oren, ieder pad heeft ingangen met een deur en een bel, misschien een host en misschien kan je aanbellen met een (niet)uitnodigingsbrief voor eenzame zielen. Een geadresseerde zal dan vertellen over toen 'hier en nu' achter de deuren waren.

2.0: Deze tekst?

Het eerste deel van de tekst is met 1.2 genummerd omdat het vanuit de positie van een kijker is geschreven en ervan uitgaat dat de eerste toeschouwer ~1.1~ de kunstenaar is. Ik wilde de kunstenaar niet met 1.0 nummeren omdat me dat op de een of andere manier de indruk gaf van de kunstenaar als 1 over de gehele linie en ik de kunstenaar wilde opvatten als deel van 1—deel van het (eerste) publiek. In deze tekst is 1.2 zodoende het publiek dat de tentoonstelling bezoekt en is 1.3 het publiek dat de tentoonstelling meekrijgt via documentatie (het gevoel bekruipt met dat we terug zijn bij een onhandige verwijzing naar Wittgenstein) en ik hanteer hier dus mijn eigen nummersysteem omdat er geen eenduidig systeem is voor dit denken. Sommige kunsttheoretici noemen het publiek van een tentoonstelling het 'eerste' publiek, degenen die de documentatie lezen het 'tweede'. Weer anderen citeren Marcel Duchamp die zegt dat de kunstenaar altijd de eerste toeschouwer van het werk is, wat het tentoonstellingspubliek de tweede maakt en daarmee het publiek dat de documentatie leest de derde?

EEN VRIEND VAN EEN VRIEND VAN EEN VRIEND VAN EEN VRIEND EEN VRIEND VAN EEN VRIEND

Of misschien is er verschil tussen een individuele
(eerste) kijker
en het anonieme
collectieve lichaam van een
publiek dat de opening kaapt
met een performance misschien
maakt het niet zo veel uit
in het kader van tentoonstellingscultuur in de
hedendaagse kunst. Het kan vriendschappelijk gezien worden
als een gebaar van een radicale viering. Het kan genereus
gezien worden als een gebaar om door performatieve presentie
bijeengehouden werken parallel te schakelen. Het kan
simpelweg gezien worden als de gastvrijheid van kunstenaar,
moderator en publiek. Het komt op de een of andere manier
neer op
een nieuwe manier om iets
te vieren.

Image credits

p. 93: Stephan Blumenschein, *Upon arrival and during our stay; leaving, leaving and leaving again*, detail of the installation, P/////AKT, 2020. Photograph by Charlott Markus.

pp. 94–95: Stephan Blumenschein, *Arrival & Return*, 2020. Photograph by Charlott Markus.

pp. 96–99: Stephan Blumenschein, *Upon arrival and during our stay; leaving, leaving and leaving again*, views of the installation, P/////AKT, 2020. Photographs by Charlott Markus.

pp. 100–101: Stephan Blumenschein, *Insides*, 2020. Photograph by Charlott Markus.

p. 102: Stephan Blumenschein, *The boat ride*, 2020. Photographs by P/////AKT.

pp. 103–104: Stephan Blumenschein, *Upon arrival and during our stay; leaving, leaving and leaving again*, script of the performance for *The boat ride*, 2020.

p. 105: Stephan Blumenschein, *Upon arrival and during our stay; leaving, leaving and leaving again*, stills from the video documentation of the exhibition by Baha Görkem Yalim, 2020.

pp. 107–108: Stephan Blumenschein, *Arrival & Return*, details, 2020. Photographs by Charlott Markus.

Ieva Kraule-Kūna & Elina Vitola
Artist Crisis Center II: Tact Gear

129

19 November – 13 December 2020
In collaboration with 427 Gallery (Riga, LV)
Text by Reinier Vrancken, *Do I Save This Baby Robin, or Do I Eat It?*
Reflected upon by The Artist, *Fish and guests smell at three days old*,
intervention, 10–13 December 2020